

1883

SENDER

Ludwig Kabell

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:

Letter

General comment:

Datering tilføjet senere

Sender's location:

Rosenvængets Parallelvej 5

Archive:

Mappe 23 nr. 21 a og b

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

NOV. 83

Rosenvej Paralelvej 1883

ROSENVEJ MUSEET

Dato 23. Nr. 21

Kjære Poetiske Takker dit Brev, men det
 skulde nok have været mig den skæbne fort
 jo mener jo både have erindret den
 Tidselodag i Tide, men vi fejrede den
 her hos mig. Niels Jensen og Persen
 og jo gjorde os en quart om et Tæd Klej,
 men min Moder havde sendt mig et
 et Glas Punsch af den der forhandles i
 Rosenvangs Material og Delicatessforretning
 satte den forrødne Lys og Odeur paa det
 hele. Om det mest animerede Gjeltek dog
 var, da vi satte en temmelig stor Kratke
 Lyktetøj midt paa Bordet og gav bogen
 af mine Gæster en afstørret Paletkraver
 - Haanden, skal jo ikke viden afgjøre.
 Vi mangler hjælp og som vi kan
 jo drikker vi Kaff og om formiddagen
 det troer jo en kendsgerning og ikke dyrt.
 - Til Lykke med det der kommer
 kjære Ven, ja vi drak da din Kaff, og om
 jo end ikke holdt nogen lang Tale saa mætte
 jo det dog. Lorensens Atelier er stort grum
 me stort og dyrt at varme op og seend at
 varme op. Skade at Viggo Peters kom bagefter
 Hils Viggo og sig at jo var alligevel saare glad
 ved hans tilbød, eftersom der aandede
 end hengivenhed Velvilje mod mig i hele
 hans Brønnen, og det tiltalte mig, mest
 jo tilsluttet derlig at hans Projekt der kun
 Maastede det halve af hvad jo her giver fri
 Ode mig loenge da jo her kun boer man
 ned i vis, men jo fandt dog at det var noget
 Fitteri at bo to Maaned her og 3 i to der, især
 da jo her er bleven modtagen og behandlet med
 stor Opmærksomhed, og da jo troer at det egentlig
 ville gøre Fri Lorensen meget glad af det om jo

om jø saa høist for at give en Snes
Kroner om Aarsindens flytende Børn
Lag var saa hos Vogns Møder og jo boer
nok at møde at kom den aggea
bektagede at det var bag efter
Hav nu best at det haster ikke jø
at man kan godt blive trykset for.
man vender, men man skal
løse og løse. Tadij af det kan man
løse mig. Desværre der nu videt at
Bethevins Sonate staaer daglig paa mit
Klaver, at jo ikke kan lade mig foruie af
mere af min hverdag end at jo skal
spillek anse den og se om jø kan
Kormene efter, hvordan D. det kan
den Passage alle disse Recorders, da
danske den udbragde, nu er i paa den
velle Kj. - I endnu pitter jo da aggea
imellem en lille Geng ind det en disse
smaa simple Melodier som liden
paa den mest omhyggelige Maade
og med de afværgende Remoniering
smart med de prædige, Prædike, smat
med denne gylde Længsindes Aften
som i Taler mig, men naturligvis
Hørheden Borden og Hølen og Givtstille
den her Bittumen for os, selv, og ingen
kan, vist Corcoran den. Men det
tørstet ene nu engang ikke for alle
Ting og mindet for mine.
Mager det nu bliver, alle dag, og
det er flere dage siden jo skrev os det.
tig var, Fordag, og Fordag en Tour Gjern
paa Landet, det gjer saa vand med
Saadan en Vind, og jo Trøen og paa
alle til saadan en lille Forspøis. Det
en Tanken, de løbe løst med mig.

paa jø ender den forløbne Aften
ke kan været ude af besøg Folk
dag, jo synes det et ganske hen
indtænkeligt at tage det paa en
Gang og saa tag jo alle Folk der
løde udi, Vedterkræfter. Godfred
var naturligt vis ikke hjemme Børn
løde udi, Persinen trapp, da den
Køben og en meget flittig
vint, chlejdsmunde proper re.
Natter. Jo troer man bliver
gad en Gang, endnu lidt vel
Guldet men det Kinder vi
jo nok andes der kan være
dag. Det tager sig mere og mere
jo troer og seisen siger det og saa
at min Farve bliver smigle
a) soligere, stærke for det.
Bare et Gysmole om Affen
ude paa Landet, paa hele Reppen
høstet med Fernbanen, søgte jo
at gjenkalde det i hele sin F. hede
for midt ind i Gje og min
Fantasi tumlede stundom med
en Blevramme paa 4 Blev
- ja jo kom endog saa vidt
at jo fandt det ville blive en Gje
for den danske Nation, om den
kanne blive saaledes representert
paa den skandinaviske Klokling
af Høraaret. - men saa
dag revede daerredt Lagen efter
der atod nemlig et dønnestalt et.

til Fugatten Gjælland i aaben Lø
af hallossale Dimensioner,
i en søgrøn Laksir dinglede
det vældige Skrog med Lineal,
traktent Tougroerk og Masten
og den sene Sol farvede Leflene
rødgule paa de indvendig Halvdele.
I Fantasien var dette nu helt
forandret til en sildig Aften
ved Mørkets Frembrud den mørke
blaalige Nat himmel tabte sig ned i
Vest i det klareste blidlyg Høilys
lysende fint varmen de Hjoer
og de lilla Løyer steg langsomt op
ad, nederst mørkere Høilysene
men højere oppe med varms
Stjer og översat oppe led lyse
paa overnærms Luft, Den
var en Kala saa ornatisk
en Övergang saa orreltende
en Altslag tungt med Vinger,
et Lendskat med Herlufsholms
Bjærkove i Mellengrinde og
spredte Hasselbærke i Forgrunden
hvor de sidste Blade hang bærende
paa de fine Grenender, der stode
stærkt og smukt tegnede mod den
opklarede Himmel der spædede
Nattepræst men nøljet Vej. —
Saa kom Fri Övervæn af sagde, nej
Gjælland var næsten færdig og
den vilde him dag givne paa, og
min Stemning ligger endnu i övste
Etage ufuldstændig, Blandt mellem

mange andre Ting af
lige saa flygtige en Art, men
alle faldte med de bedste Tatosætt
født af samme Fader som altid
glad huseren og spænde nager
gag og lykkeligt om sine Børn
men hvermange af dem
kom saa vidt at de blot fik
et Navn?

Men lad dette være nok for
har mærket alt troet mig
Kjære Døder og mærke ogsaa
min Kjære Tilhører med al
der Interesse for Skjønter min
egen Opfindsomhed.

Kjære gamle Ven saa Du læn-
ges en Familie, det engang det
og for skulde ikke rose Dig om
det ikke var tilføddet ja her
er soamænd ogsaa nager
der, der er værd at holde af
og hver mig en Utillfredshed der
end paakommer hans Livet
er der dog ingen der vill miste
det, stakkels Anders Gjellaender
han vill vist have givet et
Paradis om han ejed et forat
beholde det, men saa tog vi
dog det fra ham det lille Liv
i Livsvarigt Toengsel som havde
veent den eneste Skilighed det var
det Haab han naede toengsel

og da det var forbi levede han 14
Dage i Jødens forførelse. Angst som
viad er ånnit, at tænke sig.

Det er vor sidste beklagelige
Mænd som fyldte i deres og
Folk og der tales frem og tilbage
halde Foredrag og sælges Pæcer
om for og imod og distinkteres
offentlig og privat.

Men saa Dig selv. Du
vel og mit Vær. Tak for
begge Brevene og for Mær
næst meget om Dig her
og der, saa spille for mig
Ild med specielle Breve
det man Du ikke være
for gløbsfyldt med.

Din hengivne
Lidende Kæll.